

Węże

Aibhill Dreamstoher: Znowu zmuszona zostałam dodać artykuł w sobotę... Doprawy, nie lubię tego. Ale za to macie ośmiostronicowy tekst do czytania :D, o ile nie zaśniecie...

A wąż był bardziej przebiegły niż wszystkie zwierzęta lądowe, które Pan Bóg stworzył. On to rzekł do niewiasty: Czy rzeczywiście Bóg powiedział: Nie zjedzcie owoców ze wszystkich drzew tego ogrodu? Niewiasta odpowiedziała wężowi: Owoce z drzew tego ogrodu jeść możemy, tylko o owocach z drzewa, które jest w środku ogrodu, Bóg powiedział: Nie wolno wam jeść z niego, a nawet go dotykać, abyście nie pomarli. Wtedy rzekł wąż do niewiasty: Na pewno nie umrzecie! Ale wie Bóg, że gdy spożyjecie owoc z tego drzewa, otworzą się wam oczy i tak jak Bóg będziecie znali dobro i zło.

Ewa posłuchała węża, spróbowała owoc, poczęstowała nim Adama...

A wtedy otworzyły się im obojgu oczy i poznali, że są nadzy; splekli więc gałązki figowe i zrobili sobie przepaski.

Potem usłyszeli kroki Boga przechadzającego się w powiewach wiatru, poczuli lęk i schowali się przed nim. Jednak przed wzrokiem Boga niczego nie dało się ukryć. Stwórca przeklął węża i ogłosił go nieprzyjacielem ludzi. Ewę skazał na rodzenie dzieci w bólach i poddał ją władzy męża, Adama zaś ukarał dożywotnią pracą na nieurodzajnej ziemi. Wygnał oboje z raju, a u bram Edenu na straży postawił cherubów, aby strzegli drogi do drzewa życia... Tak mówi Księga Rodzaju, a wąż który jest odpowiedzialny za wygnanie ludzi z raju jest nazywany najbardziej nikczemną istotą świata. Wąż – kusiciel jest wrogiem Boga, uosobieniem zła. Późniejsze księgi Pisma świętego nazywają go szatanem, diabłem, złym duchem.

Dlaczego ten artykuł jest poświęcony węzom? Zapytacie, co węże mają wspólnego z magią... Otóż dla czarodziejów wąż jest synonimem zła. Wąż, oprócz tego, że nakłonił do grzechu pierwszych ludzi, odgrywa znaczącą rolę w okultyzmie, gdzie traktowany jest jako symbol mądrości oraz niezgłębionej, tajemniczej wiedzy. W mitologii i legendach [smoki](#) lub [bazyliuszki](#) miały zazwyczaj tułów węża... W „Harrym Potterze” Mroczny Znak – symbol śmierciożerców – przedstawia węża wysuwającego się spomiędzy szczęk ludzkiej czaszki, złożonej z elementów przypominających szmaragdowe gwiazdy. W średniowieczu wierzono, że takim „znakiem diabelskim” szatan naznacza czarownice, zwłaszcza te, których wierność jest wątpliwa. Godłem jednego z domów Hogwartu – Slytherinu był wąż, sztandarem zielony proporzec ze srebrnym wężem. Z założonego przez Salazara Slytherina – węzoustnego entuzjasty czarnej magii, wyszło wielu potężnych czarnoksiężników. W społeczności czarodziejów węzoustność była oznaką właśnie czarnoksięstwa. Również Harry Potter może z łatwością porozumiewać się z

wężami. Imię jednego ze Ślizgonów, *Draco Malfoya* po łacinie oznaczało „wąż” lub „smok”. Natomiast „mal” – z łaciny poprzez starofrancuski znaczy „zły”, a „foy” – „wiarę”, „słowo”. Drakon był znanym z okrucieństwa greckim prawodawcą. Wprowadził on surowe, „drakońskie” kary (lub „drakońskie prawa”).

Wężom poświęconych było więcej kultów niż którymkolwiek innym zwierzętom. W różnych kulturach węże otaczano szczególnym poważaniem. Zazdrościono im tego, że potrafią zmieniać skórę, a więc odradzać się do nowego życia. Wąż był i jest wrogiem człowieka, stworzeniem niosącym śmierć i budzącym grozę. Węże zamieszkiwały pustynie, jamy, grotty i pieczary, miejsca odludne, chłodne, wilgotne i ukryte. Były więc strażnikami tajemnic i skarbów, życiodajnych źródełek. Spotkać go można było jako strażnika świętych rejonów lub świata podziemnego. Te niebezpieczne istoty czcili jako święte Aztecy z Ameryki Środkowej, mieszkańcy plemion Afryki Zachodniej, ludy Bliskiego Wschodu, basenu Morza Śródziemnego, Chin, Indii a także Skandynawowie z Europy Północnej, czyli liczne ludy germańskie lub jak kto woli wikingowie.

Węże w hinduizmie

W Indiach nagowie to grupa wężopodobnych stworzeń (półboskich węży) przedstawianych jako piękne kobiety o głowach węży albo otoczone zwiniętymi wężami. Olbrzymi wąż - Nagini, którego jad podtrzymał przy życiu Voldemorta, zanim nie odzyskał ludzkiego ciała, nosi imię tych wróżących pomyślność istot, które miały chronić od wszelkich niebezpieczeństw, łącznie z ukąszeniem węża. Z sanskrytu naga oznacza „wąż”, natomiast nagini – samicę węża.

Indyjscy jogini widzieli swą moc jako węża imieniem *Kundalini*, który zamieszkiwał wilgotny kanał wewnątrz kręgosłupa. Dziś wiemy, że w tym miejscu znajduje się rdzeń kręgowy, drugi obok mózgu sterujący system nerwowy, mający rzeczywiście kształt węża.

Węże w starożytnym Egipcie

W staroegipskiej „Księdze umarłych” monstualny wąż jawi się często jako agresywne i podstępne narzędzie zła. Znany jako „demon ciemności” Apop – wąż, wróg bogów, mieszkający w głębinach wszechoceanu prowadzi wieczną wojnę z bogiem słońca – Ra, a codzienny wschód i zachód słonecznej tarczy wskazuje na kolejną porażkę wężowego wroga Ra. Słońce wstaje każdego poranka, ale wąż odradza się wciąż na nowo, ponieważ jako istota na wpół tylko istniejąca nie podlega śmierci. Bogowie – jak wierzyli Egipcjanie – kiedyś umrą, a wąż nie. Wąż jest zarazem Czasem. Zachowały się nawet malowidła przedstawiające Węża połykającego Godziny. Egipcjanie czcili kobrę jako źródło najwyższej mądrości.

Węże w starożytnej Grecji

W Grecji wąż jako symbol ozdrowienia i nieustannego odradzania się życia oplatał laskę

podróżną Asklepiosa (Eskulapa) – boga medycyny i sztuki lekarskiej, syna Apollina i ucznia centaury Charona. Stał się więc pomocnikiem lekarza, wyszukiwał z nim w lesie rośliny i korzonki lecznicze.

Uskrzydłony i opleciony węzami kaduceusz Hermesa, boskiego posłańca i pana magii oraz sztuczek jest jedną z najpopularniejszych różdżek. Ofiarowany mu przez brata Apollona w zamian za flet, kaduceusz stał się nieodłącznym atrybutem Hermesa. Wizerunek tej różdżki – dwa węże oplatające kij – znany był już w Mezopotamii około 3500 roku p. n. e. Wiek później Grecy dodali jeszcze skrzydła, symbolizujące szybkość Hermesa, a na szczycie umieścili kulę. Kaduceusz powstał prawdopodobnie wtedy, kiedy Hermes napotkał parę walczących węży. Włożył między nie swą różdżkę, a węże natychmiast się pogodziły i wspięły na kij, gdzie pozostały już na zawsze. W tej wersji historii (na podstawie rzymskiej legendy) różdżka symbolizuje harmonię osiągniętą przez wymianę myśli, w wiekach średnich alchemicy, a wśród nich Nicholas Lemel uważali, że węże reprezentują jedność przeciwieństw.

Kaduceusz bywa wykorzystywany jako godło lekarzy, chociaż ich prawdziwym znakiem jest laska Asklepiosa – długi kij, który oplata tylko jeden wąż, symbol odnowy (wąż co roku zrzuca starą skórę), w tym wypadku odnowy fizycznej dokonującej się dzięki medycynie i leczeniu.

Średniowieczni medycy tradycyjnie nosili przy sobie laskę albo kij na znak swojej profesji, a wielu przypisywało tym insygniom magiczną moc – moc uzdrawiania. W wyniku zamieszania wywołanego podobieństwem kaduceusza i laski Asklepiosa, współcześnie oba łączone są z medycyną, uzdrawianiem. Atrybutem Asklepiosa była także czara z lekarstwem. Po śmierci Asklepiosa został przeniesiony do gwiazd jako Wąż.

Grecka chimera to ziejący ogniem potwór, mający z przodu postać lwa, w środku, na grzbiecie, głowę kozy (w języku greckim *chmara* oznacza kozę) i węża zamiast ogona. Została zabita przez Bellerofonta na życzenie Jobatesa, króla, króla Licji, której ziemię pustoszyła. Achajski król Agamemnon dowodzący armią grecką oblegającą Troję miał tarczę, na której widniał niebieski trójgłowy smok - wąż.

Gdy Herakles wybawił okolicę Myken od nemejskiego lwa, król Eurysteus dał mu nowe zadanie: miał uwolnić Lerne w północno-wschodnim Peloponezie od olbrzymiego potwora. Hydra, która już długo pustoszyła okolicę, żyła w pobliskich bagnach. Miała ona ciało wielkiego gada i dziewięć głów, w tym jedną nieśmiertelną. Herakles wyprawił się na potwora ze swym dzielnym woźnicą Jolaosem. Hydrze natomiast pomagał olbrzymi rak. W miejsce każdej głowy, którą Herakles miażdżył swą maczugą, niebawem wyrastały dwie. Dlatego towarzyszący mu przyjaciel musiał wypalać je rozżarzonymi główniami. A tę pośrodku, nieśmiertelną, Herakles roztrzaskał potężnym głazem. W ten sposób Hydre zabili. W jej żółci obaj zwycięzcy umaczali swe strzały: zadawali nimi potem nieuleczalne rany.

Herakles jako heros grecki do dziś świeci na niebie, a z nim i jego ofiary, między którymi jest Hydra, zwana u nas Wężem Wodnym. Jest ona najwęższym, ale i najdłuższym gwiazdozbiorem. Przechodzi z północnej półkuli nieba na półkulę południową. Rozciąga się pod kilkoma mniejszymi gwiazdozbiorami nad południowym horyzontem - na

wschodzie pod Wagą, a dalej pod Panną, Krukiem, Pucharem, Sekstanssem i Rakiem, dochodząc aż do Procjona w Małym Psie. Wznosząca się głowa Węża Wodnego zbliża się do Żłóbka w Raku. Cały gwiazdozbiór możemy oglądać w wieczornych godzinach w maju i czerwcu; głowa jest dostępna do obserwacji już od stycznia.

Wąż Wodny to właściwie mało interesujący gwiazdozbiór, nie posiadający jaśniejszych gwiazd. Dlatego jedyna jasna gwiazda nazywa się Alfard, co po arabsku znaczy "Osamotniona". Ten czerwony olbrzym, oddalony od nas o sto trzydzieści lat świetlnych, zbliża się ku nam z szybkością 3 km/s. Wypromieniowuje prawie sto razy więcej energii niż Słońce. Alfarda łatwo możemy odnaleźć na niebie, ponieważ ku niemu skierowana jest linia łącząca Kastora z Polluksem. Ma on wyraźnie pomarańczowe zabarwienie.

Pod Kłosem Panny są widoczne niekiedy dwie jasne, blisko siebie leżące gwiazdy.

Jaśniejszą z nich, stale widoczną, jest Hya. Drugą możemy gołym okiem oglądać tylko niekiedy, ponieważ jest gwiazdą zmienną. Na mapie nieba nosi oznaczenie R Hydrae i ma takie same właściwości, jak Cudowna w Wielorybie. Moc jej promieniowania w okresie trzystu osiemdziesięciu siedmiu dni spada aż czterysta razy. W czasie minimum swego blasku może być widoczna tylko przez teleskopy. Gwiazdy, które zmieniają swą jasność w okresie od stu do tysiąca dni, nazywamy zmiennymi długookresowymi. Są to pulsujące czerwone olbrzymy. Większość z nich wysyła tylko podczerwone, niewidoczne promieniowanie cieplne. Temperatura ich powierzchni w minimum blasku spada do 1700°, a zatem są to najchłodniejsze gwiazdy, jakie obserwujemy we Wszechświecie.

Cały gwiazdozbiór Węża można u nas oglądać w wieczornych godzinach od czerwca do listopada. Jest to długi gwiazdozbiór leżący po obu stronach Wężownika, który go dzieli na dwie części. Na zachód od Wężownika znajduje się Głowa Węża, która wyciągnięta jest w kierunku Korony Północnej, natomiast na wschód, w kierunku Orła, wije się Ogon Węża.

Węże w starożytnym Rzymie

W Rzymie często trzymano węże w charakterze domowych pupilów. Popularnością cieszyły się amulety w kształcie węży. Rzymianie składali węzom w ofierze złote figurki. Twierdzili, że wąż należy do wody, żmija do ziemi, a smok do świątyni.

Wężę w mitologii skandynawskiej

Skandynawski Wszechświat składał się z trzech warstw: górnej – bogów, środkowej – ludzi i dolnej – umarłych. Bogowie należeli do dwóch głównych dynastii – Asów i Wanów. Ich siedzibą był Asgard, gdzie znajdowała się Walhalla, siedziba boga Odyna – najwyższego z niebian, opiekuna królów i pana wojny. W Walhalla gromadzili się polegli w boju rycerze, oczekujący na ostatnią bitwę przy końcu świata. Asgard łączył się z ziemią tęczowy most. W mitologii staronordyckiej świat ludzi – Midgard – wyobrażany był w postaci dysku otoczonego oceanem, w którym żył olbrzymi wąż oplatający swym ciałem ziemię. Nazywany był on Wężem Świata lub określany mianem Midgardsorm (co w wolnym tłumaczeniu oznacza „Wielki Kij”). Zrzucony onegdaj przez Odyna do oceanu,

rósł tak długo, aż otoczył swym cielskiem całą ziemię i połknął własny ogon. Potwór ten przynosił zniszczenia. Obawiano się z jego strony ciągłego zagrożenia dla ładu i boskiej harmonii świata. Był zajadłym przeciwnikiem boga piorunów, Thora, którego przeznaczeniem jest zabicie Jormungandra, węża z Midgardu na równinie Vigard podczas Ragnarok, jednak jednocześnie miał umrzeć od jadu swego przeciwnika. Na najdalszych brzegach oceanu wznosiły się góry olbrzymów Jotunheim, a w nich twierdza Utgard. Niżej znajdowała się Niflheim, czyli siedziba bogini śmierci Hel i cieni umarłych. Wśród nich wznosił się wielki jesion Yggdrasill, którego gałęzie sięgały nieba, zaś trzy korzenie docierały do Niflheim, Jotunheim i Asgard.

Skandynawska wizja świata wiąże się z zagładą bogów czyli ragnarök. Poprzedzą go okrutne, bratobójcze zbrodnie i napaści dzikich zwierząt. Nastanie mroźna zima, aż wreszcie pies bogini Hel i wilk Fenrir uwolnią się i pożrą słońce i księżyc. Wąż Midgardu opuści ocean i zaatakuje ziemię. Na koniec olbrzymy z Jotunheim zaatakują bogów. Olbrzymy zostaną wprawdzie zniszczone, jednak bogowie również zginą w czasie walki - nastąpi zmierzch bogów i koniec świata. Istnieje jednak nadzieja, że ziemia zostanie odnowiona za sprawą Baldura – młodego boga piękna, czystości, światła dnia, sprawiedliwości, syna Odyna.

Okręty wikingów nazywane były drakkarami. Największy drakkar jaki zbudowali Skandynawowie nazywał się Długi Wąż, a należał do króla Norwegii, Olafa Tryggvasona.

Węże w mitologii słowiańskiej

W mitologii Słowian południowych i wschodnich Wąż Ognisty był demonicznym wcieleniem ognia, złowrogim latającym władcą bogactw zwanym również Naletnik (Słowiańszczyzna Wschodnia) i Pieniężny Żmij (Serbowie Łużyccy). Miał on spłodzić wężozształtnego syna ze zgwałconą przez siebie (lub poślubioną) kobietą. Syn ów nosił imię *Zmaj Ogneni Wuk* (z serbskiego „Wąż Ognisty Wilk”). W niektórych podaniach narodził się jako człowiek pokryty wilczą sierścią. Posiadał również zdolności przemieniania siebie i swojej drużyny w wilki – wilkołaki, a także w inne zwierzęta lub ptaki. Wystąpił przeciw ojcu i oczywiście pokonał go. Mit ten odzwierciedla wyjątkową kumulację negatywnych sił agresji, zła i nienawiści.

Słowianie wierzyli, że w czasie burzy latają węże ogniste, które usiłują się schronić przed uderzeniami pioruna, ale bóg goni je swymi strzałami i jeśli się zdarzy, że wąż zostanie zabity blisko jakiegoś budynku, to budynek ten zapala się „*od zbryzganія krwią węża*”.

***

Wąż występuje jako symbol lub przedmiot kultu w wierzeniach ludów niemal całego świata. W mitologii grecko-rzymskiej był zwierzęciem demonicznym, ale pełni też rolę opiekuna domów i świątyń. Jako atrybut Asklepiosa, symbolizował również długowieczność i uzdrowicielskie moce. Wąż Eskulapa i dzisiaj jest symbolem farmacji. Symbolem zdrowia jest także biblijny wąż miedziany – gdy Izraelitów nękała plaga

ognistych węży, Jahwe polecił Mojżeszowi:

Uczyni węża miedzianego i postaw go na znak: kto ukąszony wejrzy nań, żyw będzie
Uczynił tedy Mojżesz węża miedzianego i postawił go na znak; gdy ukąszeni na niego
patrzyli, byli uzdrowieni. ..

(Genesis 21, 8-9)

Biblijny wąż jest oprócz tego emblematem inteligencji, wiedzy, mądrości i rozwagi:

Oto ja was posyłam jak owce między wilki, bądźcie więc roztropni jak węzę, a prości jak
gołębice.

(Ewangelia św. Mateusza 10,16)

Najczęściej jednak, w Biblii i literaturze świeckiej, wąż jest symbolem o zdecydowanie
negatywnym znaczeniu – symbolem grzechu:

Synu, jeśli zgrzeszyłeś, nie przydawaj drugi raz, ale i za
dawne proś, aby ci były odpuszczone.

Uciekaj przed grzechami jak przed wężem, bo jeśli się do
nich zbliżysz, ukąszą cię.

(Księga Eklezjastyka 21, 1-2)

Oraz kłamstwa, oszczerstwa i złości:

Odstępcami są grzesznicy od łona, pobłądzili do żywota,
mówili kłamstwo.

Jad mają na podobieństwo węża, jak żmija głucha i stulająca
uszy swoje, która nie posłucha głosu zaklinaczów,

(Psalm 57, 4-5)

którzy myśleli nieprawości w sercu, cały dzień wszczynali
zwady!

Zaostrzyli języki swe jak węże, jad żmijowy jest pod ich
wargami.

(Psalm 139, 3-4)

Podstępu i chytryści:

Ale i wąż był chytrzejszy nad inne wszystkie zwierzęta
ziemi, które był Pan Bóg stworzył. Rzekł on do niewiasty:
„Czemu wam Bóg przykazał, żebyście nie jedli z każdego
drzewa rajskiego?”

(Genesis 3,1)

*O ty, co w domu przypięłaś się do mnie
Jak wąż podstępnie, żem wiedzieć wręcz nie mógł,
Iż na mą zgubę dwa wyrodki żywię
(Sofokles „Antygona”)*

Oszustwa i zdrady:

*Chociażbyś, jak wąż, inne przybrał ciało,
Jeszcze by w twojej duszy pozostało
Wiele dawnego, - wszak zostało we mnie!
(Adam Mickiewicz „Konrad Wallenrod”)*

Zagrożenia i niebezpieczeństwa:

*Świecie, świecie! świecie!
Wąż wieczności łuskami w okrąg ciebie gniece,
Zębem zatrutym boki ogryza nieznacznie;
(Juliusz Słowacki „Kordian”)*

A przede wszystkim symbolem zła i śmierci, emblematem Szatana:

*I zrzucony został ów smok wielki, wąż starodawny,
nazwany „diabłem i szatanem”, który zwodzi cały świat;
i zrzucony został na ziemię i aniołowie jego zostali z nim
zrzućeni.
(Objawienie św. Jana 12,9)
Wężę! Plemię żmijowe! Jakże ujdziecie przed potępieniem
Piekła?
(Ewangelia św. Mateusza 23,33)
Będzie miał w sercu władzę odpychania
Ludzi – a węże się doń zbiegać będą.
(Juliusz Słowacki „Beniowski”)*

Mityczny wąż pożerający własny ogon to symbol wieczności, nieskończoności, cykliczności, odradzania się i pułapki błędnego koła:

*Przez ból posiadania dostępuje się łaski utraty. Przez łaskę
utrąty dostępuje się bólu posiadania. To jest wąż
starożytnych, który oplata koło naszego życia.
(Stefan Żeromski „Dzieje grzechu”)*

Znak ten, zwany urobors, reprezentuje ponadto pozytywne cechy związane

w większości pierwotnych kultur z węzami.
Mieć węza w kieszeni znaczy być skąpym.

***

Wąż to jeden ze znaków w chińskim horoskopie. Obejmuje (i będzie obejmował) m.in. następujące roczniki:

14.02.1953 – 2.02.1954; 2.02.1965 – 20.01.1966
18.02.1977 – 6.02.1978; 6.02.1989 – 26.01.1990
24.01.2001 – 11.02.2002; 10.02.2013 – 30.01.2014

Ci, którzy przyszli na świat pod tym znakiem są pełnymi czarui romantykami, życzliwymi dla innych i mądrymi ludźmi, ale są także sceptyczni, podejrzliwi, egoistyczni, zawistni, leniwi, zmienni, kapryśni, mściwi i skąpi. Wąż potrafi logicznie rozumować, ma doskonałą pamięć i szybko się uczy. Kocha dostatek i luksus. Nie lubi próżnować. Jest wytrwały w dążeniu do wyznaczonego celu. W życiu kieruje się intuicją, uczuciami i wrażeniami. Dzięki zdecydowaniu i sile woli potrafi uporać się z trudnościami. Wężę są oddane ludziom, do których mają zaufanie. Przyjaciele i krewni mogą na nie liczyć, choć często Wężę zaczynają wszystkich pouczać i strofować. Wężę mają wielkie powodzenie w miłości. O ukochaną osobę są jednak bardzo zazdrosne i potrafią niepotrzebnie dręczyć się swoimi podejrzeniami. Kobiety Wężę są bardzo atrakcyjne i są dobrymi gospodyniami, mężczyźni zaś wyróżniają się elegancją i kulturą bycia. Szczęście znajdują w związku z Bawołem, Kogutem i Małą. Uważać powinni trzymać Konia i Tygrysa.

Wężę w czasach współczesnych

Choć obecnie nie czcimy wężę, wciąż się ich lękamy...

Psychologowie zwierząt stwierdzili, że każdy gatunek zwierzęcia ma w genach zapisany wrodzony obraz wrogów swojego gatunku. Pisklą pokrzewki z jaja syczy na widok łasicy, także wypchanej. Wszystkie ptaki nieruchomieją, widząc na niebie sylwetkę orła lub jastrzębia. Z ludźmi jest podobnie. Nasi przodkowie mieli wielu wrogów swego gatunku. Był to m.in. wężę. Obraz wijącego się i syczącego wężę budzi w nas pierwotny lęk. Indianie z Amazonii odkryli i zastosowali w swej magii roślinę zwaną *ayahuasca*, najpotężniejszy ze znanych środków halucynogennych. Uruchamia ona komórki mózgu, które przechowują nasze najstarsze, wrodzone obrazy świata. Wszystkim, którzy zażyli *ayahuaskę*, pojawiają się wizje wielkich, drapieźnych kotów i gigantycznych wężę. Eskimosi – nie znający wężę zobaczyli to samo – stwory, które określili jako „długie ryby” i „wielkie koty”. Stanisław Ignacy Witkiewicz – Witkacy, kiedy zażył inny indiański halucynogen, *pejotl*, ujrzał krajobrazy i góry po horyzont zbudowane z żywych wężę. Magiczny obraz wężę tkwi więc mocno w naszej psychice... Anglicy nadal uważają, że trzymanie skóry wężę trzyma z dala od domu wszelkie gadziny.

Większość węży jest nieszkodliwa – z siedmiuset gatunków węży na świecie tylko czterysta jest jadowitych, a z tych mniej niż pięćdziesiąt może stanowić jakiegokolwiek zagrożenie dla człowieka. Współcześnie jednak wiele osób mdleje na widok tych gadów. Wiele gatunków potrafi wydać głośny syk, nadymać się, razić trującym jadem, albo wydzielać cuchnące wyziewy.

Największym i najrzadszym wężem na świecie jest Eskulapa. Ciało jego jest wysmukłe, gibkie, muskularne, głowa owalna, słabo lecz wyraźnie ograniczona od tułowia. Ogon jest stosunkowo długi i chwytny, dzięki czemu wąż ten może doskonale wspinać się po krzakach i drzewach. Wąż Eskulapa żyje w lasach liściastych na terenach pogórkowatych, wśród skał i na silnie nasłonecznionych stokach. Ulubionym środowiskiem tego węża w Bieszczadach są np. stare mury zniszczonych domów. Jest to gad ciepłolubny. Kryjówki swe opuszcza w samo południe i jest aktywny w godzinach najwyższego nasłonecznienia. Jest on gadem wybitnie wrażliwym na chłód. Przebywa często wśród gałęzi krzewów lub w konarach niskich drzew, poluje jednak na ziemi na gryzonie, wyjątkowo zaś zjada ptaki. Ofiary swoje unieruchamia splotami ciała. Między innymi zjada chętnie nietoperze i być może specjalnie na nie poluje.

Za najpiękniejszego węża uważany jest wąż królewski. Występuje w Ameryce Północnej i Środkowej, dorasta do 1 metra. W naturze zjada drobne ssaki, jaszczurki i inne węże.

Powyższy artykuł powstał głównie na podstawie:

„Księga wiedzy czarodziejskiej. Przewodnik po zaczarowanym świecie Harry’ego Pottera”, Dom Wydawniczy REBIS, Poznań 2003

„Słownik symboli literackich”, wyd. PRINTEX, Białystok 2003

„Harry Potter. Nauka i magia”, wyd. Prószyński i S-ka, Warszawa 2003

„TEZAUROS Harry Potter”, wydawca: W. Cejrowski Ltd., Warszawa 2004

oraz artykułów prasowych i informacji znalezionych w Internecie

[Aibhill Dreamstoher](#)

14.08.2004, 18:55